

Merhaba Malabadi, Merhaba Diyarbakırlı Eczacı Dostlar,

Uzm. Ecz. H. Ulvi ERGÜN
Ayek Ecz. Koop. Yönetim Krl. Bşk.

Biz eczacılar, bu toplumda varlığını etkin sürdüren dinamik ve somut başarıları olan bir meslek grubuyuz. Neden bu kadar pozitif yaklaştım? Çünkü diğer meslek örgütlerine baktığımda ki bizden sayıca çok da fazla kitlelere sahip olmalarına rağmen; demokrasi, insan hakları, laiklik gibi ülke sorunlarında ve her platformda biz onlardan daha etkiniz. Çoğu zaman kendi mesleki problemlerimizi bir yana bırakarak ülke sorunlarını daha öne çıkarmayı başarabilmekteyiz. Hatta çoğu mesleki sorunlarımızı onlarca yıldır konuşup çözememe pahasına da olsa...

Ancak bununla beraber çözdüğümüz ve hatta çok önemli bir deneyim kazanarak başarılı olduğumuz bir konu var... Eczacılıkta kooperatif modelini başardık ve çok geniş ölçüde örgütlendik, devam da etmekteyiz.

Bundan hareketle ve bu birikimle ülkemiz ve ulusumuzu ilgilendiren eğitim konusunda da bu modeli başarabileceğimizi düşünüyoruz ve bununla ilgili daha önce tartışmaya açtığım ve şu anda Bursa'da yaşanmakta olan **Eğitimde Kooperatifçilik** ile ilgili görüşlerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Eğitim devletin işidir. Devlet ayakkabı, bez ıreteceğine onu meydana getiren toplumun eğitim ve sağlık gibi temel ihtiyaçlarını öncelikle karşımalıdır.

Doğru...

İnsanlar üretimden elde ettiği kazançlarının bir kısmını vergi adı altında devlete vermelidir ve bu oluşan kaynakla devlet, ayırım gözetmeden insanlarına insan gibi yaşamaları için ortam hazırlamalıdır. Yollar, okullar, hastaneler, yeşil ve temiz bir çevre gibi. Bu da doğru...

Peki; vergiyi verenler kim? Az kazananlar. Niçin? Kaynağın dan kesiliyor da ondan, ya veremeyenler? Çok kazananlar. Niçin vermiyorlar? Daha çok kazanmak için; devleti rakip bir şirket gibi gördükleri için. Devlete yaratacakları kaynağın yatırma dönüştürüleceğini, dolayısıyla kendi vergileri ile kendilerine rakip kuruluşlar oluşabileceğini düşündükleri için. Başka?.. Devlete vergi vermektense bol faizli borç para vermek daha akılcı olduğu için.

Özellikle son günlerde kavramı, kapsamı hatta kutsallığı çokça tartışılan devlet bunları bilmiyor mu? Milletinin bildiğini elbette devleti de bilir. O halde niçin toplamaz ya da toplayamaz vergilerini. Eh, oradaki büyüklerimizin bildiği ve hatta bizim bilmemize hiç gerek olmayan nedenler olabilir..!

Şimdi biz gelelim haddimize düşen işlere... Demek ki yeterli kaynak sağlanmadığı mevcut kaynakların kötü kullanıldığı ve eğitim özürürlü bu toplumun mevcut sistemi topyekün değiştirme yeteneğini ortaya çıkarmadığı sürece **SİSTEMİN İÇİNDE** çözüm aramalıyız.

Çünkü başkaları da böyle yapıyor. Onlar da kendilerine göre sistemi beğenmiyorlar. Hedefledikleri düzen ya da sistemin insanlarını kendi oluşturdukları kaynakları kullanarak (ve hatta devletin desteğini de almasını becererek) yetiştiriyorlar. Ülkenin hudutlarını aşarak...

Zenginler ne yapıyor? Onlar da benzer biçimde kendi dünyalarının insanına yatırım yapıyorlar. Üstelik kurdukları vakıflarla vergi avantajını da elde ederek.. Neden özellikle İşletme, Bil-

gisayar Mühendisliği gibi fakülteler açarlar da Tıp, Eczacılık, Felsefe vb. süfli (!) işlerle uğraşmazlar?

Gelelim bize; gelecek endişesi taşıyan en değerli varlıklarımız olan çocuklarımızı at gibi yarıştıranak sayıları üçü, beşi geçmeyen okullarda okutmak isteyen, bunun için varını yoğunu harcayan, aydın geçinip her gün sistemi eleştiren, ancak sistemin içinde bireysel çözüm arayan, başka çözümün olmadığına kendimizi inandıran bize...

Evet bizim de çözümümüz olabilir. Üniversitede kooperatif işletmede yüksek lisans yaparken bir eğitimci arkadaşım eğitim kooperatifçiliği üzerine tez hazırlamaya karar verince, doğrusu çok heyecanlanmıştık. Ancak henüz o arkadaşımın tezi bitmeden Bursa'da eczacıların öncülüğünde bir eğitim kooperatifinin kurulduğunu ve arkasından da İstanbul'da Çağdaş Eğitim Kooperatif adıyla bir başka kooperatifin kurulduğunu öğrendiğimde "Bu iş oldu sanırım" dedim. Belki de büyük hareketin başlangıcını üstelik çok konuşarak bıkkınlık, yılgınlık sürecine girmeden başlatıyoruz.

Nedir Eğitim Kooperatifçiliği? Eğitimde tek başına yapılamayanların birlikte yapılabilmesidir. Nasıl? Eczacılar, doktorlar, sanatçılar, işçiler, iş adamları, memurlar, serbest çalışanlar, avukatlar, mühendisler, köylüler, askerler kısacası toplumun her kesiminden ancak akli başında insanlar biraraya gelecekler. Küçük birikimlerini toplayarak büyük kaynaklar oluşturacaklar. Özel eğitim kurumları statüsünde okullar, yurtlar, yüksek öğrenim kurumları kuracaklar. Bunun için belediyelerden, devletten, sivil toplum örgütlerinin de desteği ile araziler kiralayacak ya da satın alacaklar. Eğitim gönüllüsü olan varlıklı insanlardan yardım sağlayacaklar. Sonuçta kar amacı olmayan ve ayrıca siyasi otoritenin direk baskını ya da insiyatifli olmadan kendilerinin kontrol edebilecekleri kalite ve verimlilikte özel eğitim kurumlarına sahip olacaklar.

Sonra da belirli kurallar çerçevesinde kendi çocuklarını ya da uygun gördükleri bir çocuğu bu okullarda okutabilecekler. Bu kurumlar sadece kendi ortaklarına hizmet vereceğinden ve kurumlar vergisi muafiyetinin diğer şartlarını da yerine getireceğinden işletme maliyetleri daha düşük olacak ve bu da kaynakların daha kaliteli eğitime yönlendirilmesini sağlayacaktır.

Bu hareketin ülke genelinde yayılması durumunda devlet okullarındaki yük azalacağından eğitim kalitesi de artabilecektir. Ancak, kaliteli eğitim bir ölçüde öğretmene de bağlıdır.

Ben Öğretmen Okulu mezunu biri olarak köy enstitülerinin neden kapatıldığını uzun süre anlayamamıştım. Öğretmen okullarının neden kapatıldığını da doğrusu öğretmenlik yaptığım dönemlerde bugünleri görmediğim için anlayamamıştım. "Yine devlet büyüklerimizin bir büyük düşüncesi vardır" diye geçiştirmiştim. Ama şimdi devletin okullarına öğretmen bulmak için önüne gelen herkese çağrı yaptığını görünce daha çok çocukların okula başlayınca anlayabildim.

Birileri çok planlı olarak bu ülkeye kötülük etmiş! Ancak bir takım işler için henüz çok geç kalmış değil. Biz bu işi başarıyoruz, yeter ki isteyelim.

Sevgi ve saygılarımla.